

Udvalgets Flertal (Suel, Kayser, Møller og Rump) skjønner ikke, at der er Anledning til at gjøre nogen Indstilling med Hensyn til de omhandlede 3 Klasser af Udlaan.

Svad angaar Laanene til de 2 Jernbaneselskaber og Laanene til de vestindiske Plantere, er den Omstændighed, at de regnskabsmæssig kunne henføres under Ordet „Udgifter“, selvfølgelig ikke tilstrækkelig til at bringe dem ind under Grundlovens § 49. En saadan Fortolkning vilde føre langt ud over, hvad der hidtil er antaget. Under Manglen af Lovregler for Administrationen af Kassebeholdningen og Reservecapitalen, derunder ogsaa for disses Størrelse, maa det derfor ved det foreliggende Spørgsmaals Besvarelse være det Enebestemmende, hvilke Regler der frembyde sig som de naturlige, naar Regjeringen behørig skal kunne forvalte Statskassens disponible Kapitaler i Overensstemmelse med Statens Lavn. I saa Henseende skjønnes det ikke rettere, end at det maa udfordres, at de kontante Kapitaler anbringes baade sikkert og paa en saadan Maade, at de kunne ventes at have tilstede, naar indtrædende Omstændigheder maatte gjøre deres Anvendelse nødvendig. Men ligesom det fremgaar af det af Statsrevisorerne Drejning og Levy Dplyste, at den første Forbring er flet Fyldest, saaledes skjønnes ikke rettere, end at Laanene, hvad angaar Realisabiliteten, tilfredsstillende de fornødne Forbring. Med Hensyn til dette Punkt kan man under Manglen af positive Forrifter ikke se bort fra Kassebeholdningens og Reservecapitalens Størrelse. Disse vare, da de omhandlede Beløb udlaantes, langt større, end det under sædvanlige Forhold kan anses for fornødent for med meget kort Varsel at kunne møde uforudsete Tilfælde, der stille extraordinære Krav til Finantserne. Der kan neppe være nogen Tvivl om, at man ved en Lovordning vilde stille langt ringere Forbring til Størrelsen af de Beløb, der i kortest mulig Tid skulde kunne gjøres disponible, i hvilken Henseende kan henvises til, at man ikke har taget i Betænkning ved § 2 i Lov af 2den Juli 1880 om Erhvervelsen af de sjællandske Jernbaner: meget betydelig at forringe Beholdningen af Reservecapitalens Beredpapirer. Det skal endnu ikke lades ubemærket, at det selvfølgelig ikke kan begrunde nogen Indvending mod Regjeringens Hjemmel til Midlernes Anbringelse, at den samtidig med, at den har anbragt Kapitalerne efter de ovenansførte Regler, i det enkelte Tilfælde maatte have haft Velighed til tillige at befordre et eller andet Statsformaal.

Svad angaar Laanet paa de 16,000 Kr. til en skabelidt Indbygger i Frederiksted, da er det forsaavidt forskjelligt fra de formeldte Laan, som Betalingsfristen er noget længere, men det maa herved under den ovenfor paapegede Mangel paa Lovregler formentlig komme særlig i Betragtning, dels at Beløbet er forholdsvis ubetydeligt, dels at der forelaa extraordinære Omstændigheder, der maatte gjøre det til Pligt for Regjeringen at yde Hjælp, naar den kunde gjøre det uden Offer for Statskassen, dels endelig at der i Overensstemmelse med Regjeringens Forslag ved den ovenmeldte Lov af 23de Juni 1879 er givet Bemyndigelse til, at der til skabelidte Beboere af Frederiksted (paa Wilkaar, der for Laantagerne ere betydelig lempeligere end Wilkaarene for det omhandlede Laan) udlaanes indtil 50,000 Kr., uden at Rigsdagen, efter at være gjort bekendt med, at der alt var udlaant 16,000 Kr., har set sig foranlediget til af Hensyn til dette Laan at nedsette den forlangte Bevilling. Forsaavidt Revisorerne Christensen og Sprup have forment, at Spørgsmaalet om, hvorvidt denne Udgift kan passere uden Bemærkning, maa staa og falde med Spørgsmaalet om Udgifterne ved selve Kommissionens Hverv, da skjønnes det ikke, at der er nogen indre Forbindelse mellem disse Spørgsmaal. Et er Spørgsmaalet, om Regjeringen har været berettiget til at bebyrde Statskassen med Udgifterne til en Kommissions Udsendelse til Bestindien, hvorom nedenfor, og et ganske andet, om Finantsministeren har været berettiget til at udlaane af Statskassen til den oftnævnte Beboer. Det er formentlig i saa Henseende irrelevant, om Ministeren selv eller ved Fuldmægtig har bevilget Laanet.

Mindretallet (H. C. Hansen) tiltræder derimod den af de to andre Statsrevisorer B. Christensen og Sprup i Statsrevisionens Betænkning givne Motivering og Indstilling ovenomhandlede Poster vedrørende.

Angaaende Sikkerheden i Anbringelserne skal jeg bemærke, først med Hensyn til Udlaanene i de østjydske Baner, at Finantsbestyrelsen, dengang disse Laan stiftedes, neppe kunde have nogen betryggende Garanti for, at en saadan Realisation af Banterne var mulig, at fuld Dækning af Laanene vilde erholdes; og dernæst med Hensyn til Bureauaanene, at de paaberaabte indkomne „fulde Nederlag“ ligesaa lidt — mulig endnu mindre — kunne have været sikrede ved Laanenes Uddeling; thi disse vare jo prioriterede i den paa Marken vordende Høst, og en saadan Prioritet er uvilksomt — maaste endnu mere der end her — ofte ved tilfældige Omstændigheder udsat for Udelæggelse. — Mod Realisabiliteten kan ansøres, at en Anbringelse, der binder Kapitalerne, for Nøgles Vedkommende mindst, for Andres ca. et Aar, vist ikke med Ret kan siges at være